

Goodbye, Amsterdam

Ilinca Schmitt, Düsseldorf, März 2020

Bicicleta alunecă prin noaptea de deasupra Amsterdamului, ca printr-o mătase neagră bătută pe cer în mii de nestemate. Cu mâinile așezate lejer pe ghidon, cu fularul moale primit tocmai cadou de Crăciun de la prietena ei portugheză Sara fluturând în vânt, Miruna gonește prin noapte ca o nălucă. Bicicleta se descurcă singură, manevrată parcă din exterior, în timp ce gura zâmbește și prin cap se revarsă gânduri pufoase ca neaua și calde ca ceaiul băut înainte cu prieteni la un coffee shop downtown. De data asta n-a cerut ca de obicei ceai proaspăt de mentă ci s-a dedat la o acțiune mai palpitantă, zgândărind un pic suprafața previzibilă a cotidianului cu o dorința inedită: "Aș dori un "magic mushroom tea", îi spusese ea cu voce degajată barmanului olandez. Un tip înalt și super blond, cu părul ușor ondulat și câteva tulleie firave de barbă, semn că nu se răsese de vreo două-trei zile. "Hey, ce bărbat atractiv" șoptise Sara și îi dăduse un ghiont indiscret adăugând "și ai văzut cum te-a privit? Ori are deja câteva ciuperci magice la bord, ori te place..." și îi trăsese un chicotit de bucurie vinovată în fața celorlalți prieteni.

Mirunei îi place să conducă singură prin noapte, contopindu-și ființa cu întunericul. Întâlnirea cu prietenii este un intermezzo plăcut menit să potențeze bucuria imediat următoare de a fi cu sine însăși. În minte se derulează regii de filme romantice, în care ea joacă rolul principal. Lampioanele devin reflectoare, revărsându-și lumina în interiorul exaltat, irizând căldură și bucurie în eroina noastră. Locul bicicletei e luat de un pursânge, iar din străzile Amsterdamului încremenite la ora asta sub noaptea de gheață se desfășoară covoarele calde de nisip ale unui deșert marocan sub soarele torid. Fularul fluturând în vânt ca o eșarfă de mătase albă parcă mângâie nemărginirea, spațiul alb și straniu al universului de dune. Viața i se pare acum o fereastră prin care își întinde mâinile avidă să prindă aer de dincolo, să se înfrupte din libertatea frumoasă, albă, incandescentă. Așa plutește Miruna cu bicicleta prin Vondelpark, ațipit cum e într-o tăcere stranie, cu mâinile în vânt și balansându-și greutatea de pe un picior pe altul, apoi accelerând ca să mențină echilibrul. Un fulg de zăpadă îi atinge degetul și ea chiuie exaltată în românește "*ce frumos*", limba ei i se pare străină, sună straniu acest românește în Vondelpark, "*en de hollandse naacht*", dar se încăpățânează să o audă și mai tare articulându-și vocea direct într-un cântec. "*Ninge sfânt și păgân, numai ochii ne rămân, despărțirea s-o mai vadă*". Apoi adaugă cu vadiță plăcere un "da, da" pregătindu-se de versurile următoare. "*Căci în rest noi ne-am stins, și-am ajuns de-atâta nins, niște oameni de zăpadă...*". Apoteotică ieșire din Vondelpark, din nou cu mâinile pe ghidon și corpul arcuit ca la o cursă, se întreabă tocmai dacă nu cumva a auzit cântând ciupercile magice, nu, a fost vocea ei, cântecul îi răsună încă în urechi, apoi se stinge ușor ca într-o mângâiere. Încetinește. Nu vrea să ajungă acasă. Ar mai hălădui prin sferile astea psihedelice, vede pătratul unei ferestre și mâinile ei care ies lacome să apuce din lumea cealaltă, poate există chiar mai multe lumi, oare de ce suntem atât de dihotomi cand e vorba de viață... Lumea a treia, a patra, de ce nu?

În sfârșit ajunsă în zona rezidențială, intră în incinta cu locuințe semi-lacustre prin poarta metalică din mijocul unui gard cu bârne zdravene de fier. Libertatea se termină

aici, printre semeni, zâmbetul a pierit, fulgii cad întețiți prin lumina lampioanelor, dar ce folos? De o parte și de alta, locuințele de familiști dorm cuminte într-o pătură de liniște convențională, pedantă, și cel târziu când întoarce cheia în broască magia ciupercilor s-a risipit.

În noaptea asta nu are chef să doarmă. Cine a spus că trebuie să dormi noaptea, deodată cu ceilalți? Azi trebuie să-i răspundă lui Omar. Este un imperativ. Ochii îi lucesc într-un fel ciudat, ca și cum s-ar pregăti să țintească, în timp ce se avântă spre scările ce duc în camera ei. Se aruncă pe pat, cu ochii la tabloul supradimensionat de deasupra. Ochii se pierd în trandafirul roșu, în labirintul petaleor care duc spre miez în tușe de ulei când groase, când subțiri. Dragostea se află în miez, dar el e închis, ca un secret, nu, mai degrabă, ca o carceră. Toți îl căutam avizi, îl deschidem și-atunci ne înghite ca o plantă carnivoră. Sub pătură se mișcă ceva, Miruna sare ca arsă și privește intrigată cum delușorul își caută drum spre margine, apoi se aude un "miau" plâpând și iată, Ibi, iese la suprafață buimacă, "tu erai?" spune Miruna și se așează zgomotos luând pisica în brațe, salteaua scârțâie, Miruna urăște scârțâielile astea indiscrete, care o divulgă când face sex. Și fratele tău unde este? întrebă ea în timp ce o mângâie, dar știe, cele două birmaneze gri cu blana deasă și mătăsoasă ale lui Richard sunt geloase una pe cealaltă în preajma ei. În dulap se aud acum pași, o bătaie discretă dinăuntru ca o încercare de a-i deschide ușa, un scârțâit, și Miruna trage de ușa dulapului fără a se mișca de pe marginea patului. Înăuntru e Za, mascul birmanez, frate geamăn cu Ibi, cu burta umflată și mustățile relaxate, semn că e sătul. Într-un salt athletic de pe raftul cu bluze de corp și chiloți aterizează pe covor la picioarele Mirunei și de îndată se întoarce pe spate cu picioarele aruncate în aer și începe să toarcă maiestuos "trrr, trrrr, trrr"... Richard, proprietarul pisicilor și al apartamentului, e probabil plecat, mai bine, nu avea chef să-l întâlnească, a împărțit apartamentul cu cineva nu înseamnă că trebuie să existe relații de prietenie. Amabilitate da, prietenie nu, îmi aleg singură prietenii, unii dau așa buzna în grădina mea, îmi calcă florile în picioare și tropăie pe scări spre sufletul meu, pe aceștia am să-i las la ușă, am să le arăt poarta de ieșire, tăcere, silentio, asta vor primi, un buchet de tăceri care mai de care mai colorate, mai plăcut mirositoare, praful de pușcă are miros specific, se simte de la distanță. Dar de ce la urma urmei i s-a cășunat ei pe Richard? Miruna se uită în oglinda dulapului întrebătoare. Chiar așa: ce i-a făcut ei Richard? Un olandez cu șaisprezece ani mai în vârstă, înalt, cu corpul musculos ca de felină și tatuat abundent, cu mâinile împodobite de inele și lanțuri masive de argint cu inscripția "good times", designer de bijuterii, un tip modern, fost fotomodel, fost proprietar de discotecă și actual proprietar de restaurant, un tip care a înțeles cum să se muleze pe coapsele fierbinți ale timpului, să pună mâna să mângâie acolo unde se pregătește vibrația și extazul, un tip transcendental cu casa plină de Buddhas și flori de lotus, unii mari, grăsuți, poleiți, alții mici, albi și introvertiți, ca o armată de îngeri ai relaxării, take it easy, așa îi scrisese Mirunei într-un sms și ea se supăraseră. De ce easy? făcuse ea o impresie stresată, nu era destul de non-chalantă, de jemenfousistă? Nu... Miruna știa cât de greu se găseau apartamente bune, locuibile și plătibile în Amsterdam. În frumoasele căsuțe de pe canale, cu fațadele lor ca de turtă dulce, cu romantismul lor desuet sub care se desfășurau restaurante exotice, mișunau soareci, picura apa din tavane în timpul ploii, aveau chiuvete în miniatură sau băi fără chiuvete și idilice scărițe interioare atât de înguste și abrupte încât te apucau claustrofobia și vertijul, așa, dintr-o dată. Richard o alesese probabil din multe candidate ca tovarășă de apartament, în iluzia, și la cât era de îngâmfat probabil chiar certitudinea, că avea să-i devină în curând

mai mult decât atât. Sigur, avea o prietenă în München și o fetiță de doi ani, dar relația era “la distanță”, se vede și aici era Richard un bărbat al timpurilor noastre.

În seara asta însă pare plecat. Ușa dinspre locuința lui subterană este ermetic închisă, iar peste canalul din spatele casei domnește bezna, nici o lumină nu răzbate dinspre atelierul unde Richard își șlefuește bijuteriile în mai toate serile.

“*Dragă Omar,*

M-am bucurat să-ți primesc pachetul și rândurile. Mi-am amintit de multe vremuri bune. Pentru că da, noi am avut și multe vremuri bune, nu-i așa?” Miruna nu vorbește, ci s-a apucat să scrie. Și totuși simte cum îi tremură vocea, ca și cum ar sta față în față de vorbă cu Omar. O plăcută amețală, un fel de inerție a stării de beatitudine provocate de ciupercile magice pare încă prezentă. “*Mulțmesc pentru cornetul cu migdale prăjite, rămân preferatele mele la Weihnachtsmarkt. Aici piețile de Crăciun nu sunt așa spectaculoase ca în Germania, dar am descoperit o nouă minune, care se cheamă “Olie Bollen”, niște gogoși pufoase îmbibate în ulei, parfumate și rotunde ca niște ghiulele, după care am început să mă dau în vânt.”* Miruna salivează deja cu gândul la ele. La ora asta niște gogoși ar fi fost perfecte. Ibi se linge pe bot, ca și cum ar fi ghicit gândurile Mirunei.

Ruptura de Omar este relativ recentă. Ce e de fapt un an de separare în comparație cu zece ani de legătură între ei? De simbioză, de fapt. Acum câțiva ani nu și-ar fi putut închipui viața fără el. Numai simplul gând că l-ar fi putut pierde îi crea pe atunci dureri fizice asemănătoare cu amputarea unui picior, cu ruperea unei bucăți din corp. În mod ciudat, Germania și Omar erau două noțiuni interdependente, două patrii în care se refugiase acum zece ani. Făcuse cunoștință cu ele deodată la venirea ei din România. Omar îi fusese de la început un fel de ghid într-o viață complet independentă de părinți. Se întâlniseră într-un lift, coborâseră împreună de la etajul cinci al căminului studențesc. Judecând după fața lui zâmbitoare, Miruna pariasse în gând, că până la etajul unu avea să o interpeleze. Iar când tocmai așa se întâmplase, un zâmbet larg pâna la urechi îi cuprinsese fața. El îi schimbase apoi doi Euro și îi arătase cum se folosește căruciorul de cumpărături de la Lidl, timp în care o privise insistent și ea continuase să zâmbească neîntrerupt. A doua zi în bucătăria căminului, el o urmărise atent în timp ce discuta cu alți studenți, pe când ea își bea ceaiul cu lingurița cu gâtul înfășurat într-o eșarfă verde cu flori pastel, sub care ascundea doi ganglioni umflați. Cum avea să-i mărturisească ulterior, i se păruse ciudată și atractivă în același timp, așa cum își sorbea ea ceaiul din linguriță.

“*Îmi aduc de multe ori aminte cum a început totul. Eram prea tânără și naivă, pierdută într-o țară prea mare și necunoscută, care mă fascina și mă umplea de frică în același timp. Când ai apărut, am zâmbit neîntrerupt și asta a fost un semn bun, ca și cum s-ar fi deschis o fereastră în lumea mea. Totul era nou și nevinovat. Îți aduci aminte de câmpurile cu iepuri și găște sălbatiche și flori de rapiță de lângă cămin? De cimitirul unde ne-am sărutat prima oară? Nu aveam nici o idee pe atunci ce înseamnă să muncești, umblam cu mințile prin cărți și alte emisfere și ai apărut tu, arătându-mi pământul de sub picioare și procurându-mi primul meu job.”* Aici face o pauză, pe pagina de hârtie a căzut un strop de lacrimă, pe care îl tamponează cu grijă încercând meticolos să îndepărteze orice urmă. Ascultă apoi torsul liniștit al pisicilor, care acum i s-au cuibărit amândouă la picioare, apoi aruncă o privire pe fereastră în noapte, discern siluetele subțiri ale copacilor de pe cealaltă parte a canalului, apa e undeva jos, probabil strălucește poetic în lumina lunii, dar ea nu o

vede, privirea mângâie doar copacii și simte cum o gădilă cu crengile lor subțiri pe tot corpul. Omar și iubirea. Nu numai primul job, dar și prima și pentru atâția ani singura experiență intensă de dragoste. Cred că ajunge pentru toata viața, se gândește Miruna în timp ce schițează cu vârful pixului o floare pe ciornă. Blümchen, mein Blümchen, sau Warda în arabă. Așa o alinta el.

“Și-apoi de câte ori ne-am despărțit și am jurat că e pe veci. Dar sufletele și trupurile noastre armonizau atât de bine că ne-au indus în eroare. Părea atât de evident că suntem sortiți unul altuia, că între noi este o legătură cosmică. Ne întorceam înapoi și mai înfometăți unul de celălalt, și mai siguri de necesitatea de a fi împreună. Convinși că diferențele de limbă, tradiție și educație sunt surmontabile. Noaptea la cămin se lăsa o atmosferă magică peste locuința noastră la comun cu ceilalți străini. Din bucătărie se răspândeau ritmuri exotice de djembe și mirosuri ametoare de mâncăruri orientale (rețeta irakiană cu cartofi și usturoi de la Yusuf a fost prima pe care am gătit-o vreodată :-)) in timp ce eu pluteam spre lumea ta din patul meu înconjurat de palmieri, curmali, măslini, nisipuri deșertice și flori învăpăiate de cactus. Lumea ta...lumea mea...”, aici Miruna își ia privirea de la coala de hârtie și cu un suspin adânc o proiectează prin fereastră, spre negrul intens al nopții dinspre canal, devenit între timp mai adânc, pătrunzător. Lumile lor se intersectaseră, erau lumi multidimensionale, în care corpurile lor fizice erau doar ancorate, ca și cum ar fi plutit cu parașuta în vânt. Se întâlniseră într-o frântură din acest balon inconmensurabil de timp și zburaseră împreună. Dar nu erau liberi. Nu fuseseră niciodată. Liberă absolută nu există, gândește Miruna... în acest moment ar vrea să forțeze un efect târziu al ciupercilor halucinogene. Fixează lampa, apoi rotește privirea în jurul ei, o dată, de două ori, așa, încă o dată. Dar amețea nu vine. Este super lucidă și asta este realmente o problemă atunci când ești super lucid și îți se întrezăresc idei năstrușnice, gen: libertatea nu există...și nici n-a existat vreodată... repetă Miruna în gând. Oare câte dimensiuni aveau lumile lor? Miruna le enumeră spontan cu convingerea că ordinea în care îi vin în minte corespunde importanței asociate de subconștient: religie, educație, rădăcini/familie, limbă, obiceiuri, experiență...aici se străduiește să continue lista, dar i se pare completă. Poate sunt de adăugat și câteva dimensiuni care țin de întâmplare. Iar lumile lor dansaseră împreună în vânt, până când aterizaseră pe terenul dur al realității, ea mai întâi, el poate nici acum. Ea se lovise în cădere și mai sângera încă. Când plutești în vânt, vizezi, ai aripi, devii nemuritor, îți faci planuri, ești în mișcare. Odată căzut pe cantă dură a planetei, te dezmeticești, înțelegi că ești ca oricare altul, un muritor de rând, unul care nu rupe hățurile istoriei sau societății, ci care e predestinat să le înghită obedient cu lingurița de argint din vesela de nuntă a părinților. Dragostea nu învinge tot, ci este un fel de antidepresiv, îți dă iluzia că ai putea muta munții din loc. Dragostea ameliorează frica existențială.

Un sunet strident o trezește din meditație, pisicile între timp adormite ciulesc urechile și se pregătesc să țâșnească din culcușurile lor. Ireal, sunetul soneriei la ora asta din noapte. Miruna se uită la ceas: e ora 1:00. La al doilea apel, sare din fotoliu și apasă pe butonul interfonului, în timp ce pisicile o tulesc pe lângă picioarele ei din cameră. “Halo, cine e?” întreabă în șoptă, cu inima bătând să-i iasă din piept. “Eu, Johannes”, i se răspunde tot în șoptă, dar pe un ton șugubeț. “Tu? Ai înnebunit? La ora asta? Vii din Germania?” întreabă Miruna dintr-o răsuflare. Johannes este de regulă în viața ei un eveniment bine programat. Reminiscenta ei germană. Singura legătură cu țara unde a locuit. Se întâlnesc săptămânal, dar totul e pre-stabilit. Și

doar l-a văzut acum trei zile... “Da, mi-a fost dor de tine...și-am venit. Știu, domnișoara are nevoie de control asupra situației”, adaugă el pe un ton ușor malițios, “așa că m-am gândit la o provocare”. Miruna își reazemă capul de interfon și șoptește “ce-ar fi cu următoarea provocare: sunt sigură că mașina ta oferă posibilitatea unei nopți cu confort sporit sub cerul înstelat al Amsterdamului - doar ai vedere panoramică și fotolii de piele, nu-i așa?”...”Ah, da, sigur” răspunde vocea sigură și zglobie de la capătul celălalt, “ne gândim la nebunii, nu-i așa?”. “Ufff, parcă ești beat, nu vrei să înțelegi...altădata ori te anunți, ori dormi sub stele” șoptește Miruna muștrătoare, apoi apasă pe buton și deschide poarta de la intrarea în incinta rezidențială. “I’m coming” strigă el încântat fără a da importanță ultimilor ei cuvinte. Și înainte să ajungă la ușa casei, Miruna îi iese în întâmpinare, val vârtej, pe jumătate dezbrăcată. Ca o nalucă aleargă înspre el și i se aruncă de gât tremurând exaltată. “E atât de frig iar tu ești perfect nebun”. “Nebun, dar cald, așa zice chiar fierbinte”, adaugă el mulțumit în timp ce o ia pe după mijloc, schițând o figură de tango în lumina felinarului.

Trandafirul roșu din perete pălește, apoi lucește intens în ritm cu pâlpâitul suav al lumânărilor pe care le-a aprins Miruna. Dragostea se află în miez, îi trece din nou prin minte, așa cum stă acum tolănită peste burta caldă a lui Johannes, ascultându-i bătăile inimii și contemplând în tabloul de deasupra patului cărările intricate din petalele trandafirului. În timpul nopții ei nu vorbesc. Ei fac dragoste. Acolo cuvintele nu au loc, se strecoară stângace printre îmbrățișările adânci, printre privirile grele de dorință, printre săruturile lor când avide și sălbatic, când tandre. Johannes are un stil interesant. Acum doarme, chiar sforăie într-un fel delicat, mocnit, dar de regulă se trezește în curând și încă somnolent, va începe să o sărute, să o mângâie din nou cu degetele lui virtuozice ca și cum corpul ei ar fi o claviatură de pian în nocturnele lui Chopin.

Dimineața își aruncă săgețile de lumină prin cele două ferestre ale camerei situate pe pereți opuși: de o parte filtrate prin perdeaua de plopi, de alta libere și energice, invadând cu nesaț albeața lenjeriei de pat și dansând pe mâna Mirunei, ieșită din așternut. Miruna își vâra capul sub pătură, unde simte încă mirosul lui Johannes și începe să adulmece cu dor. Precis el e deja la peste o sută de kilometri distanță, sărutul de la plecare parcă o mai arde pe buze. Nebunul... ce noapte frumoasă, ce nebunie frumoasă, ce viață frumoasă. Libertatea are parfum și culoare învăpăiată de trandafir. Miruna iubește letargia de după o noapte de dragoste, lenjeriile umede îmbibate în mirosul împreunărilor lor, și liniștea împlinită a zilei care tocmai începe. Totuși nebun, data viitoare îl las să doarmă în mașină ...își spune în gând, în timp ce pe buze îi încolțește un zâmbet șui, de zgâtie.

Apoi se dă jos din pat cu metoda pașilor înceți: adică întâi înfigând o mână în covor, apoi pe cealaltă, apoi împingându-se din mijloc și în cele din urmă aterizând cu tot cu pătură pe podea și cu un râs savuros trăgându-și perna sub cap. “Johannes, Johannes, nebunule ...” apoi în sfârșit aruncă așternutul cu un gest hotărât și pornește spre baie. Revenind în cameră, scoate scrisoarea spre Omar din cartea în care o ascunsese în grabă azi noapte și ia un pix în mână. Îl duce întâi prin păr cu mișcări circulare, simte cum o gădilă și o relaxează, ca un masaj. E greu, ieri seară era în flow, curgea mesajul spre Omar din ea. Acum gândurile ei se rotesc în jurul lui Johannes. La câți km distanță este deja, cum arată peisajul din jurul lui, îl vede conducând cu zâmbetul pe buze și capul plin de ea, beat de bucuria nopții petrecute împreună și deja plin de dor. “Ce asemănători suntem, doi nebuni”, își

spune Miruna, și aruncând o privire peste acoperișurile vecine acoperite cu o pojghiță de zăpadă completează satisfăcută: “nebunii frumoși ai marilor orașe“... Johannes se apropie probabil de Köln.

În final, atinge hotărâtă foaia de hârtie. *“Omar, lumile noastre s-au intersectat și a fost frumos. Îmi aduc aminte cum săltai prin câmpul cu flori de rapiță în fața căminului nostru studentesc în timp ce eu te priveam de la fereastră. Tocmai luaseși examenul la Herr Bongart, cel mai scur și mai temut profesor de la automatică.”* Aici Miruna începe să zâmbească și devine din nou sută la sută atentă la subiect. *“Rupeai câte o floare, o puneai la ureche și apoi săreai în pasul ștrengarului ca în momentul următor să te arunci în lanul cu flori - eu te priveam cu încântare și râdeam de toate bufoneriile tale și asta te ațâța și mai tare.”* Suspină. *“Ciudat. Din toate momentele noastre, din cele “o mie și una de nopți”, din tot răsul și dansul și celelalte frumuseți, asta este amintirea cea mai prețioasă. Poate pentru că se afla pe culmea absolută a relației noastre. Atunci când te iubeam mai mult.”* Pe chipul Mirunei se așterne un nor. Se uită pe fereastră la pojghița de zăpadă și continuă: *“Era vară în noi. Apoi a venit toamna și într-un târziu și iarna. Știi la ce mă refer. Și în toate anotimpurile te-am iubit, chiar și acum te mai iubesc. Pe atunci însă eram hipnotizată, pluteam. Dar m-am trezit și am început să văd în spatele cortinei. Și odată ce mi-am deschis ochii, n-am mai putut să-i închid...”* Am văzut jocul ielelor se gândește în continuare fără să mai scrie. *Magia a dispărut. Ca efectul ciupercilor.* Apoi cu pixul împinge hotărât în foaia de hârtie ultimile cuvinte. *“De asta îți spun sincer: nu mai există drum înapoi.”*

Se îmbracă rapid și ca de obicei fuge dimineața spre stația de metrou. Așteaptă vreo jumătate de oră până când în sfârșit obține un loc înghesuit la ușa unuia dintre metrourele supra-încărcate. Parcă s-ar afla în București, așa cum stă acum cu mâna agățată de o centură de susținere și cu răsufierea presată între corpuri străine. De-asta știe și că Amsterdamul este o relație temporară. Nici aici nu mai există drum înapoi.